Bătrâni rânduiţi oficial în Adunare (Biserică)?!

O chestiune de autoritate

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 17.11.2018, Actualizat: 04.09.2019

soundwords.de/ro/a11533.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

În articolul acesta nu vrem să ne ocupăm cu toate aspectele legate de tema „bătrânilor”. Ne vom limita la un răspuns dat strigătului devenind tot mai mare după bătrâni în Adunare (Biserică).

Criza de autoritate

Cum s-a ajuns de fapt la această situaţie? Titluri de carte ca *Abschied von der Autotität: Die Manager der Postmoderne (Despărţirea de autoritate: managerii postmodernismului),* scrisă de Eike Gebhardt, arată că noi avem a face cu o evoluţie a culturii care generează automat o problemă de autoritate. Deoarece în postmodernism nu mai există un singur adevăr, ci fiecare cunoaşte pentru sine adevărul propriu, într-o anumită măsură principial nu mai există dreptul de a impune ceva categoric. În stat şi în întreprinderi funcţionează într-o oarecare măsură încă bine aplicarea autorităţii, deoarece sunt reguli stabilite prin lege sau convenite, pe care trebuie să le respecţi, dacă vrei să nu ai parte de sancţiunile stabilite de acestea. Sunt suficiente motive, pentru a lăsa astfel de structuri să funcţioneze. În cadrul unei întreprinderi, de exemplu, acestea sunt obţinerea ţelurilor propuse, pe de o parte, plata salariilor şi retribuţiilor, pe de altă parte. În privinţa aceasta este o interdependenţă reciprocă, la care rolurile sunt clar stabilite. La fel este şi în societate: eu respect legile şi plătesc impozit, statul îngrijeşte de siguranţa şi infrastructura necesară, care îmi uşurează viaţa în societatea specializată pentru anumite lucrări.

În familie este altfel, cel puţin în ţările din vest. Accesul femeilor la calificare şi la posibilităţile multiple de lucru şi schimbarea totală a imaginii femeii au condus ca dependenţa femeii de bărbat aproape să nu mai existe şi pentru o femeie gândul subordonării faţă de bărbat pare de neimaginat.[1] De aceea şi multor femei credincioase le vine greu să respecte cerinţa biblică de subordonare faţă de bărbat. Grija socială şi legală a multor măsuri coercitive în educarea copiilor precum şi influenţa principiilor pedagogice anti autoritare au generat alte aspecte, ca să îngreuneze drastic şi subordonarea copiilor. Chiar şi comportarea copiilor faţă de părinţi, existentă în mod normal, nu mai este astăzi aşa de sigură că ea conduce la recunoaşterea autorităţii părinţilor, deoarece copiii pot astăzi să supravieţuiască altfel şi să se dezvolte.

În adunări (biserici) este asemănător ca în familie. Deoarece există cele mai diverse forme de biserici, credinciosul nu mai este dependent de o anumită biserică. Cu o mie de ani în urmă aceasta era altfel. Atunci exista numai o singură biserică, şi dacă cineva voia să ia parte la viaţa de credinţă comună, practic nu avea nici o alternativă.

O imagine falsă despre Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu

Imaginea actuală a multor creştini despre Biserică este, că Biserica trebuie „să le ofere" ceva. Această concepţie se aseamănă cu practica dintr-o întreprindere: dacă mi se dă mult, atunci sunt gata să accept anumite lucruri. De aceea astăzi este în general uzual să-ţi cauţi comunităţi creştine sub aspectul: Unde se împlinesc cel mai mult dorinţele mele? Unul caută muzică, şi o găseşte în comunitatea A, altul caută contacte pentru copiii lui, şi le găseşte în comunitatea B, altul caută vindecare şi găseşte oferte în comunitatea C, şi aşa mai departe. În măsura în care aceste comunităţi satisfac dorinţele, este şi disponibilitatea să se dea ascultare persoanelor cu autoritate din această comunitate şi să se respecte prescripţiile, chiar şi atunci când ele nu corespund în totul concepţiilor proprii.

Cum se rezolvă criza de autoritate în comunităţi?

Cu cât comunităţile sunt mai puţin orientate să satisfacă dorinţele vizitatorilor strângerilor laolaltă, cu atât este mai greu să se practice autoritatea în comunitate. Într-o comunitate creştină orientată biblic nicidecum nu este vorba de dorinţele vizitatorilor, ci numai de dorinţele gazdei, ale Domnului Isus, care vrea să fie în mijlocul acelora care se adună spre El în recunoaşterea tuturor drepturilor Lui, ca să-I dea un loc unde pe pământ sunt recunoscute drepturile Lui. De aceea există problema autorităţii tocmai în astfel de comunităţi creştine, care vor să se strângă conform Cuvântului lui Dumnezeu, căci şi aceste comunităţi sunt vizitate de credincioşi care – influenţaţi de presiunea culturală şi infectaţi de principiul avantajului – vor să accepte autoritatea numai în legătură cu un

contraserviciu. Aceasta conduce la faptul că în multe comunităţi este mai multă sau mai puţină dezordine şi multe probleme nerezolvate. Autoritatea morală singură nu mai este recunoscută.

Principiul funcţiei de bătrân vine foarte mult în întâmpinarea problemei. Dacă o comunitate are bătrâni puşi oficial, atunci acestor bătrâni li se pot adresa diverse aşteptări. Pentru faptul că ei preiau cele mai deosebite misiuni (deseori nu acelea care corespund slujbei de bătrân, aşa cum o prevede Scriptura), eşti gata să dai ascultare rânduielilor lor. Invers, aceşti bătrâni au posibilitatea să rezolve probleme, fără să aibă unanimitatea tuturor fraţilor şi surorilor, şi să impună anumite reguli de ordine, pentru a evita dezordinea. Pe lângă aceasta, principiul acesta pare să aibă şi o bază biblică, deoarece în timpurile nou-testamentale în unele comunităţi erau bătrâni şi chiar Tit a fost împuternicit să pună bătrâni în orice cetate din Creta.

Unde îşi are respingerea autorităţii de fapt originea?

Chiar dacă timpul de acum este deosebit de potrivit pentru a stimula respingerea autorităţii, totuşi principiul este foarte vechi. El trebuie să fi existat deja înainte de timpul primei perechi de oameni, când una din căpeteniile îngerilor, satan, s-a răzvrătit împotriva autorităţii lui Dumnezeu. Asupra lui a trebuit să se dea sentinţa: „Pentru că ţi-ai pus inima ca inima lui Dumnezeu ... Ţi s-a înălţat inima din cauza frumuseţii tale; ţi-ai stricat înţelepciunea din cauza strălucirii tale” (Ezechiel 28.6,17). Cu acest principiu satan a înşelat apoi prima pereche de oameni şi i-a şoptit Evei la ureche: „Oare aşa a spus Dumnezeu?” Omul a ascultat de satan şi a intrat în răzvrătire faţă de Dumnezeu. El a încălcat singura poruncă, pe care a dat-o Dumnezeu, şi prin aceasta a dispreţuit autoritatea, pe care Dumnezeu o avea asupra lui.

Până astăzi omul se află în această răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. De aceea El „porunceşte acum oamenilor ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate” (Faptele apostolilor 17.30,31),

ca să dovedească autoritatea Sa şi să pună capăt răzvrătirii.

Dumnezeu a delegat autoritatea

Dumnezeu a delegat autoritatea Sa sub diverse forme – asemănător cum noi găsim aceasta în structura organizatorică ierarhică a unei întreprinderi. Astfel Dumnezeu a încredinţat omului autoritatea asupra creaţiei. Citim astfel, că Adam şi Eva trebuiau să stăpânească pământul acesta. Ei trebuiau să aibă autoritate asupra pământului. Adam a avut voie chiar să dea nume la animale. Când cineva dă un nume, evident are autoritate asupra celui care primeşte numele. Se pare că, odată cu căderea în păcat, omul a lăsat această autoritate pe seama lui satan, căci acesta este numit de Duhul lui Dumnezeu „căpetenia lumii acesteia". Vedem principiul şi la Nebucadneţar, care dă copiilor căpeteniilor iudaice numele lui propriu, ca să arate clar pretenţia lui de autoritate asupra lor.

Dumnezeu a dat autoritate părinţilor asupra copiilor, El a aşezat bărbatul să fie cap al femeii. El a oferit autoritate autorităţi şi de aceea apostolul Pavel atenţionează pe creştinii romani: „Cine se împotriveşte autorităţii, se împotriveşte rânduielii lui Dumnezeu." El îi profeţeşte lui Timotei, că va fi un timp în care copiii vor fi neascultători de părinţi (2 Timotei 3.2). Soţiilor le spune: „Soţiilor, supuneţi-vă soţilor voştri ca Domnului" (Efeseni 5.22). Petru le cere angajaţilor: „fiţi supuşi stăpânilor cu toată temerea" (1 Petru 2.18). Celor tineri din Biserică (Adunare) le spune: „Tot astfel, voi, cei tineri, fiţi supuşi faţă de bătrâni" (1 Petru 5.5). Şi scriitorul epistolei către Evrei îi îndeamnă pe credincioşi: „Ascultaţi de conducătorii voştri şi supuneţi-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre" (Evrei 13.17). În Vechiul Testament se spune: „Unde nu este sfat, poporul cade" (Proverbele 11.14). Şi noi adăugăm: fără conducere cade comunitatea.

Recunoaşterea autorităţii nu înseamnă să numeşti bune hotărârile

Deci nu este nici o îndoială, că şi noi astăzi trebuie să ţinem seama de structurile de autoritate date de Dumnezeu. În privinţa aceasta

este de mare ajutor să citim exact felul cum se exprimă apostolii. Ei nu spun că trebuie să ne supunem numai conducerilor bune, numai soţilor buni, numai părinţilor plini de dragoste, numai stăpânilor care fac bine, bătrânilor care iau numai hotărâri înţelepte: nu, deseori se spune: „în toate", şi: „ca Domnului". Deseori autorităţile nu sunt recunoscute, deoarece se gândeşte că şti mai bine şi eşti mai înţelept decât ele. Şi aceasta poate fi uneori realmente aşa, şi cu toate acestea se spune să te supui autorităţii care este deasupra ta. Noi ar trebui să fim foarte mulţumitori, pentru că Dumnezeu a pus în creaţie o structură de autoritate, căci aceasta este baza pentru ca relaţiile să poată funcţiona spre binecuvântare şi în concordanţă cu gândurile lui Dumnezeu.

Trebuie să te supui totdeauna autorităţii?

Nu este nici o excepţie? Cât abuz de autoritate s-a făcut deja în toate relaţiile! Cât de des s-au constituit structuri de putere, care au fost spre pagube mari, şi, aşa cum s-a spus, în toate domeniile! Cu toate acestea abuzul de autoritate nu anulează ordinea în creaţie a lui Dumnezeu.

Deseori în acest context se citează versetul: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni" (Faptele apostolilor 5.29). Acest verset nici pe departe nu este o excepţie pentru supunerea sub autoritate, ci el arată numai prioritatea în structura autorităţii. Autoritatea Creatorului este mai presus decât a acelora cărora El le-a delegat-o. Şi să revenim încă o dată la exemplul cu întreprinderea: autoritatea conducătorului întreprinderii este mai presus de autoritatea angajaţilor cu funcţii. La fel era şi aici în Faptele apostolilor 5: s-a interzis lui Petru şi apostolilor să predice în Numele lui Isus. Însă tocmai aceasta era misiunea încredinţată lor de Dumnezeu ca apostoli! *Apostol* înseamnă „trimis", şi apostolii au fost trimişi de Dumnezeu absolut personal, să vestească Evanghelia despre Isus Hristos. Aici era un conflict de autoritate, deoarece cea mai înaltă Autoritate din univers a prescris altceva. În cazul acesta, şi numai în cazul acesta este permis, şi nu numai permis, ci chiar poruncit să refuzi ascultarea de o autoritate principial delegată de Dumnezeu. Deci dacă părinţii aşteaptă de la copiii lor, ca ei să mintă, atunci copiii trebuie să fie neascultători; dacă un regim

aşteaptă de la cetăţenii lui, ca ei să fure, să omoare sau să hulească Numele lui Dumnezeu, atunci creştinul nu trebuie să se supună.

Şi dacă cei care poartă responsabilitatea în Biserică/Adunare cer lucruri nebiblice în lucrurile fundamentale, care contrazic clar Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să urmezi aceste rânduieli. Însă noi nu ar trebui să venim prea repede cu acest argument. Este nevoie de o poruncă clară a lui Dumnezeu în Cuvântul Său, ca să te poţi referi la Faptele apostolilor 5.29. Nicidecum nu este vorba, dacă noi avem o altă părere referitoare la un subiect, sau dacă un loc din Biblie poate fi interpretat într-un fel sau altul, ci este vorba dacă ceea ce cere o persoană cu autoritate contrazice o poruncă a lui Dumnezeu din Cuvântul Său. Dacă de exemplu părinţii ar interzice copiilor lor să citească o carte de valoare, atunci ne putem certa cu privire la sensul şi scopul acestei interdicţii şi poţi fi de altă părere, dar copilul nu ar trebui să se împotrivească acestei indicaţii. Dacă bătrânii sau persoanele responsabile din comunitate consideră necesar să impună femeilor din comunitate să vină numai în fustă/rochie în orele de strângere laolaltă, atunci trebuie să te supui acestei rânduieli, chiar şi atunci când eşti de cu totul altă părere despre sensul şi scopul acestei cereri.[2] Nu sunt indicaţii categorice în Sfânta Scriptură, care ar fi încălcate prin această cerere. Cu puţină voinţă cu siguranţă alături de contraargumente s-ar putea găsi şi unele argumente pentru aceasta. Dar în orice caz nu este în discuţie o problemă fundamentală.

Diferenţe în relaţiile de autoritate

De asemenea în cazul acestor întrebări este important să se cerceteze despre ce relaţii este vorba. Nu orice relaţie de autoritate a fost rânduită de Dumnezeu în acelaşi fel. Astfel, copiilor li se porunceşte să asculte de părinţii lor. Însă soţiilor nu li se spune ca ele să *asculte* de soţii lor – cu toate că ele trebuie să li se *supună*. A asculta merge cu siguranţă mai departe decât a se subordona. Să luăm un exemplu: Scriptura cere să nu lipsim de la orele de Adunare. Cu siguranţă aici este cu totul altfel la un copil, decât la o soţie. De la un copil Dumnezeu nu aşteaptă ca el să poată decide despre ce fel de strângeri laolaltă este vorba: dacă sunt strângeri

laolaltă spre Numele Domnului sau dacă nu cumva este vorba probabil de o sectă periculoasă. De aceea un copil trebuie numai să asculte de părinţii lui. O soţie însă ar trebui să aibă capacitatea de discernământ şi de aceea subordonarea în cazul acesta desigur nu include ascultarea din principiu. Probabil într-o duminică ea va însoţi pe soţul ei, care nu doreşte atât de mult s-o vadă în orele de strângere laolaltă, într-o excursie, însă principial ea va asculta mai mult de Dumnezeu decât de soţul ei.

Bătrâni în adunări (biserici)

Scriptura cunoaşte realmente şi bătrâni în adunări (biserici). Aşa cum s-a amintit, în Creta trebuiau puşi bătrâni de către Tit în orice cetate. Despre bătrânii din Efes citim că Duhul Sfânt i-a aşezat ca bătrâni în adunare, pentru ca ei să păstorească Adunarea lui Dumnezeu. Prin compararea între Tit şi Timotei vedem, că în cazul slujbei bătrânilor este vorba de o slujbă de supraveghere, care este numită chiar „o lucrare frumoasă". În 1 Tesaloniceni 5 citim: „Vă rugăm dar, fraţilor, să recunoaşteţi pe cei care se ostenesc între voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc; şi să-i preţuiţi nespus de mult, în dragoste, datorită lucrării lor."

Bătrâni „oficiali"

Am clarificat întrebarea referitoare la autoritate, dacă bătrânii sau fraţii responsabili din comunitate sunt autorizaţi de Dumnezeu să exercite şi autoritate. Să nu fie fraţi conducători şi responsabili în adunare/biserică este o stare nenormală. Înseamnă aceasta că toate adunările/bisericile au nevoie de bătrâni „oficiali" sau conducători de adunare/biserică? Această întrebare trebuie realmente privită cu atenţie. Căci, făcând excepţie de marile bisericii, în cele mai multe comunităţi creştine, grupări şi părtăşii sunt astfel de bătrâni oficiali, care au fost aleşi de comunitate sau au fost numiţi de către un cerc al bătrânilor sau un cerc de conducători. Se pune acum următoarea întrebare: trebuie sau nu trebuie legată această misiune cu o funcţie oficială? Cel puţin în comunităţile din Creta şi Efes era aşa. În Tesalonic dimpotrivă pare să fi fost altfel, căci altfel Pavel nu ar fi trebuit să scrie îndemnul citat. Şi în Corint –

cu toate că acolo era mare dezordine şi de aceea noi am fi considerat probabil deosebit de necesar existenţa bătrânilor oficiali – pare să nu fi fost bătrâni.

Strigătul de a lega slujba cu o funcţie oficială provine din ambele părţi. Aceia care vor să exercite o slujbă de supraveghetor, şi probabil sunt capabili să facă aceasta, constată că autoritatea lor morală nu este văzută sau nu este recunoscută şi păstorirea „turmei" este foarte îngreuiată prin aceasta. De partea „turmei" este la fel strigătul după o funcţie oficială. Căci atunci nu mai este aşa uşor posibil „supraveghetorilor" să se retragă dinainte misiunilor neplăcute. Cunoaştem un caz, unde un frate în vârstă a exercitat din când în când slujba de supraveghetor în adunarea locală, însă în rest a călătorit cu mai multă plăcere în alte adunări şi când era întrebat despre sarcina lui ca bătrân în cadrul problemelor neplăcute din adunarea locală, din care făcea parte, replica imediat: nu, eu nu sunt bătrân al adunării. Când lucrurile devin serioase, deseori se constată că nu mai este nimeni care să se simtă responsabil. Să te retragi de la responsabilitate în felul acesta nu mai este posibil în cadrul unei funcţii oficiale.

Cum să fie pus cineva într-o astfel de funcţie de bătrân?

Mai întâi trebuie remarcat: dacă Tit a primit misiunea de la Pavel să pună bătrâni, aceasta nicidecum nu înseamnă că o astfel de punere de bătrâni este posibilă şi astăzi. Dacă în privinţa aceasta vrem să rămânem pe cât posibil de aproape de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să cercetăm, cine a fost autorizat de Dumnezeu să ridice pe cineva într-o poziţie şi să-i transmită *oficial* autoritatea. Sfânta Scriptură ne oferă un tablou foarte clar în privinţa felului cum se transmite autoritatea: şi anume *întotdeauna* de sus în jos. Democraţia şi hotărârea majorităţii nu au valoare înaintea lui Dumnezeu. De aceea aşezarea oficială de bătrâni prin alegerea făcută de membrii comunităţii cade deja din principiu. Acest fel de a proceda nu este biblic şi este chiar împotriva voii lui Dumnezeu. În timpurile de început ale Bisericii a fost aşa, că Dumnezeu a acordat apostolilor autoritate; această autoritate ei puteau s-o dea mai

departe, aşa cum vedem la Tit (Tit 1) dar şi la Timotei (1 Timotei 3). Însă deja aici lanţul se termină. Deja Tit avea autoritate numai în Creta să pună bătrâni, după aceea, aşa citim, el trebuia să se întoarcă înapoi la apostolul Pavel la Nicopole (Tit 3.12).

Astăzi nu mai avem apostoli, de aceea nu avem pe nimeni în adunare/biserică, care de la sine ar avea vreo autoritate oficială deosebită asupra altora şi de aceea ar putea pune bătrâni. S-ar putea probabil imagina, ca un misionar, prin a cărui slujire a luat naştere o adunare tânără, să fie rugat de comunitate să numească bătrâni. Dacă el se simte chemat de Duhul Sfânt să facă aceasta, atunci ar fi în orice caz păstrat principiul dumnezeiesc, că autoritatea niciodată nu poate fi acordată de jos în sus.

Sunt bătrânii puşi în funcţie leacul împotriva dezordinii?

Cum s-a spus, noi nu citim nimic despre faptul că în Corint, unde erau aşa de multe probleme, au fost bătrâni puşi oficial în funcţie. Dacă cu bătrânii puşi oficial în funcţie în comunităţi ar funcţiona cu adevărat mai bine, ne-am fi putut aştepta ca Pavel în mod deosebit să-i atenţioneze pe corinteni să aşeze degrabă bătrâni, pentru ca în sfârşit lucrurile să decurgă mai bine în adunarea locală. Dar dimpotrivă, el întăreşte casa lui Ştefana, care „s-au dedicat ei înşişi sfinţilor spre slujire” (1 Corinteni 16.15). Pavel atenţionează pe corinteni, „ca şi voi să fiţi supuşi unora ca aceştia şi *fiecăruia* care lucrează împreună şi se osteneşte” (1 Corinteni 16.16). Este deci vorba să te supui acelora care evident se pun în slujba pentru sfinţi. Să observăm aici cuvântul „şi *fiecăruia* care lucrează împreună şi se osteneşte”. Asemănător găsim şi la tesaloniceni. Şi aici erau din aceia care lucrau pentru tesaloniceni, şi aceştia ar trebui *recunoscuţi*. Ei nu erau bătrâni oficiali, dar ei făceau exact ce trebuiau să facă bătrânii. Chiar dacă evident nu erau bătrâni oficiali, erau totuşi slujbe, pe care un bătrân le practica în mod obişnuit.

Vedem deci că Duhul Sfânt nicidecum nu întâmpină dezordinea în adunare/biserică cu o funcţie.

Dacă credincioşii se strâng simplu spre Numele Domnului, atunci se va constata foarte repede cine sunt aceia care stau înaintea credincioşilor; care pot arăta cu Cuvântul lui Dumnezeu rezolvarea problemelor pentru hotărârile grele; care cunosc abaterile doctrinare în adunare/biserică; care sunt în stare să atenţioneze cu privire la influenţele care nu sunt bune, şi aşa mai departe. Duhul Sfânt va face întotdeauna ca aceştia să fie văzuţi, şi credincioşii nu au nimic altceva de făcut, decât să *recunoască* pe aceştia şi să li se *subordoneze*. Nu degeaba se spune în Faptele apostolilor 20.28: „Luaţi seama deci la voi înşivă şi la toată turma *în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori,* ca să păstoriţi Adunarea lui Dumnezeu." Duhul Sfânt pune; cu aceasta putem fi mulţumiţi şi astăzi.

Uneori se replică în privinţa aceasta, că într-adevăr Duhul Sfânt pune, dar pentru aceasta El foloseşte oameni. Şi efectiv aceasta a fost în timpurile de început parţial aşa. Duhul Sfânt putea folosi pe apostoli în slujire (Faptele apostolilor 14.23; Tit 1). Dar am văzut mai înainte, că nicidecum nu a fost aşa pretutindeni; erau adunări, unde nu erau bătrâni puşi oficial. Şi astăzi nu mai sunt apostoli şi prin aceasta nici un mădular al bisericii, care în vreun fel ar avea o autoritate oficială mai mare peste celelalte mădulare, pe care ar putea să le delege.

Un pas mai departe!

Astăzi se vorbeşte nu numai de bătrâni puşi oficial, ci chiar şi de aşa numiţii conducători de biserici. De cele mai multe ori prin aceasta este vorba numai de o singură persoană în comunitate. Despre această instituire nu citim nimic în Biblie. Nu este nimic altceva decât pură îndrăzneală, să afirmi că prin „îngerul adunării (bisericii)" din Apocalipsa 2 şi 3 este vorba de un astfel de conducător de comunitate. Nu, dacă putem vorbi despre un „conducător de Biserică", atunci cu siguranţă nu este nimeni altul decât Duhul Sfânt. Aceasta este provocarea pentru fiecare comunitate creştină, ca în toate problemele ea să se supună conştient călăuzirii prin Duhul Sfânt şi să se încreadă că Domnul prezent în mijloc călăuzeşte soarta adunării/bisericii. Apostolul Pavel scrie credincioşilor din Colose: „ţinându-se strâns de Capul"; ei trebuiau să se ţină strâns

de Capul, Hristos. Acesta este singurul punct, de care trebuie să fie vorba: suntem noi gata, *în toate întrebările* legate de strângerea laolaltă să ne ţinem strâns de Capul? Sau în cazul problemelor şi necazurilor strigăm după bătrâni oficiali şi căpetenii ale comunităţii, care apoi trebuie să rezolve problemele noastre? Nu, noi nu ar trebui să strigăm după bătrâni puşi oficial, ci să strigăm Capul şi să aşteptăm cum Duhul Sfânt vrea să ne ajute în probleme şi necazuri. Recomandăm în privinţa aceasta articolul „Ce înseamnă, ‚neţinându-se strâns de Capul'?"

Ce se face cu fraţii şi surorile care nu vor să se supună autorităţii?

Dacă în comunitate aparent este dezordine, strigătul după bătrâni este într-adevăr de înţeles, însă nu are nici o bază în Cuvântul lui Dumnezeu – vezi exemplul corintenilor. Chiar şi atunci când apostolii existau încă şi existau chiar bătrâni oficiali şi apostoli, pe departe nu totul era în ordine în biserici.

Ce se face cu astfel de fraţi şi surori, care nu vor să recunoască autoritatea morală? Se speră probabil că prin exercitarea autorităţii oficiale se va ajunge la apropierea acestor fraţi şi surori nespirituali. Dar se poate obţine cu adevărat prin autoritatea oficială ceea ce nu se poate obţine prin autoritatea morală? Vor deveni mai spirituali fraţii nespirituali şi mai spirituale surorile nespirituale, prin aceea că se încearcă să fie atraşi cu autoritatea *oficială*? Nu, rezolvarea nu constă în aceea, că este nevoie de bătrâni oficiali, ci că frăţietatea încearcă împreună să aducă pe un drum bun pe fraţii nespirituali şi pe surorile nespirituale. Dacă nu se reuşeşte aceasta şi aceşti fraţi şi aceste surori se împotrivesc permanent autorităţii morale a fraţilor responsabili, atunci în funcţie de fiecare caz în parte trebuie întreprinse alte măsuri disciplinare.

Confundarea între slujba de bătrân cu slujba de păstor şi slujba de învăţător şi confundarea funcţiei cu darul

Deseori în biserică se are o părere falsă despre sarcinile unui bătrân. Se gândeşte că bătrânul este responsabil pentru toate slujbele de păstor şi de învăţător. Însă aceste slujbe, pentru care Domnul a dat daruri speciale, în primul rând nu au nimic a face cu sarcinile unui bătrân. Funcţia, darul şi slujba sunt lucruri total diferite. Într-adevăr un bătrân trebuie să fie capabil să dea învăţătură, dar învăţătura nu este sarcina lui principală. Într-adevăr, el trebuie să păstorească turma (compară cu 1 Petru 5.2) şi să ia seama dacă fraţii şi surorile pornesc pe un drum greşit (compară cu 1 Tesaloniceni 5.14), dar misiunea propriu-zisă, de a se ocupa cu sufletele, revine păstorului. Sarcinile unui păstor merg mult mai departe decât numai să păstorească turma. Păşunatul oilor şi păşunatul special al mieilor nu este per se (=în sine) misiunea bătrânului. Chiar şi sarcinile organizatorice, pentru care sunt slujitori, sunt văzute deseori în mod fals ca sarcini ale bătrânilor.

Apoi, aşezarea oficială de bătrâni conduce deseori la problematica, că în biserică lucrează trei oameni, în timp ce ceilalţi se lasă serviţi, după moto-ul: de ce să mă ocup eu de cei descurajaţi, căci noi avem bătrâni? De ce să mă preocup eu înainte cu textul de la studiul biblic şi să citesc studii referitoare la acesta, căci noi avem bătrâni? De ce să vizitez eu bolnavii şi văduvele, căci aceasta o fac desigur deja bătrânii? – După aceea este ca pe o corabie, unde dintr-un echipaj de douăzeci de persoane numai trei oameni vâslesc, în timp ce ceilalţi savurează pe punte priveliştea frumoasă. De cele mai multe ori aceasta conduce ca cei trei să ajungă destul de repede epuizaţi şi toată corabia se lasă mânată numai de vânt. Ceea ce noi avem nevoie cu adevărat sunt mădulare ale trupului trezite, care cu toţii au înţeles că au de îndeplinit o misiune deosebit de specială, pe care numai ei o pot împlini. Numai atunci îi poate merge bine unei biserici.

Deci problemele nu sunt rezolvate prin funcţii oficiale în comunitate, ci prin aceea că fiecare mădular al trupului se întreabă ce sarcină a primit el de la Domnul. În cele din urmă apostolul Petru spune, că fiecare credincios a primit un dar de har („fiecare, după cum a primit un dar de har”, 1 Petru 4.10).

Dacă mădularele comunităţii fac o slujbă potrivit cu darul care le-a

fost dat de Domnul, atunci ei fac slujba aceasta numai pentru că *Duhul Sfânt* este cel care i-a pus în aceste lucruri şi nu pentru că ei au fost puşi de *comunitate* în ele. Atât darurile cât şi slujba legată de acestea vin totdeauna de la Dumnezeu:

- „Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este acelaşi Duh; şi sunt deosebiri ale slujbelor, şi acelaşi Domn; şi sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este *acelaşi Dumnezeu, care lucrează toate în toţi*" (1 Corinteni 12.4-6).

- „Dar acum *Dumnezeu a pus* mădularele, pe fiecare din ele, în trup, *după cum* a dorit" (1 Corinteni 12.18).

- „Şi *Dumnezeu a pus pe unii în adunare*: întâi, apostoli; al doilea, profeţi; al treilea, învăţători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi" (1 Corinteni 12.28).

- „Iar fiecăruia dintre noi *i s-a dat harul* după măsura darului lui Hristos. De aceea El spune: ‚Suindu-Se în înălţime, a robit robia şi *a dat daruri oamenilor*'. … Şi el a dat pe unii apostoli şi pe unii profeţi şi pe unii evanghelişti şi pe unii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoştinţei depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Hristos" (Efeseni 4.7-13).

Pe când încă erau apostoli în timpul de început, puteau să fie şi bătrâni puşi oficial. Însă timpul apostolilor a trecut. Şi aşa cum după timpul de început nu au mai existat apostoli oficiali, la fel nu mai existau bătrâni puşi oficial, căci nu mai era nimeni care putea să-i confirme oficial în funcţia lor. Ar fi aroganţă să ne însuşim această misiune şi autoritate a apostolilor şi după plecarea lor s-o continuăm. Cu toate acestea sunt şi astăzi bătrâni, care veghează asupra sufletelor şi păstoresc oile comunităţii.

Faptul că nu există bătrâni „oficiali" nu

înseamnă că nu există bătrâni

Acelora care argumentează astfel, aşa cum am făcut mai sus, li se reproşează deseori că se lasă comunitatea să se descurce singură şi se respinge, că şi în timpul actual există bătrâni. Nicidecum articolul acesta nu vrea să spină aşa ceva. Este vorba numai de întrebarea, dacă astăzi mai sunt bătrâni „oficiali", din aceia care au fost aleşi de comunitate sau de cercul bătrânilor sau de conducere sau au fost puşi oficial în funcţie. Domnul Isus este Păstorul cel mare al oilor şi El iubeşte Biserica Sa şi o hrăneşte şi o îngrijeşte şi nu o lasă în părăsire, în ceea ce priveşte conducerea.

Comunităţile, care nu au bătrâni oficiali, sunt deseori ironizate, şi credincioşii din astfel de comunităţi ajung repede să se îndoiască de ei înşişi, cel puţin pot gândi repede, că ceva trebuie să fie fals să nu ai bătrâni în comunitate, căci în fond cele mai multe comunităţi creştine au bătrâni *puşi oficial*. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaşte principiul majorităţii şi de aceea nu trebuie să ne pună în nesiguranţă. Dacă se studiază exact principiul majorităţii în Biblie, foarte repede se constată, că Dumnezeu foarte rar a fost la mulţime. Desigur, acesta nu este un argument pentru corectitudinea ideii de mai sus, însă trebuie să liniştească pe aceia care se lasă antrenaţi de principiul majorităţii sau se lasă aduşi în nesiguranţă.

Uneori se spune batjocoritor, ar trebui într-o duminică să se facă rugămintea ca bătrânii să rămână în urmă pentru o consfătuire, aşa cum de exemplu în Faptele apostolilor 20.17 Pavel „a chemat pe bătrânii adunării". Ce s-ar întâmpla atunci? Probabil nu va rămâne nici un frate, căci din modestie şi îngrijorare, că prin aceasta s-ar vedea constrânşi într-o funcţie, ar ieşi. Însă aceasta nu dovedeşte nicidecum, că nu există astfel de bătrâni. Desigur astăzi s-ar putea pune întrebarea: „Rugăm pe fraţii, care poartă responsabilitatea, să rămână în urmă."

Este „ora fraţilor" o alternativă la cercul bătrânilor puşi oficial?

În multe comunităţi, care nu au un cerc al bătrânilor oficial şi resping

categoric un astfel de cerc, este o *oră a fraţilor*. Este aceasta o alternativă potrivită cu Dumnezeu?

Este clar, că fraţii din comunitate trebuie să vorbească unii cu alţii despre întrebările referitoare la conducere şi ordine în comunitate. Când însă se fixează ore oficiale pentru astfel de discuţii, se pune întrebarea, cine ia parte la ele. Aici se arată că şi aceste comunităţi ajung repede în dilema, care sunt fraţii pe care ei îi consideră ca bătrâni „neoficiali"; cu poziţia de „frate al orei de fraţi" aceşti fraţi primesc uneori drepturile de bătrâni, fără să aibă obligaţiile acestora.

Ca să se rezolve această dilemă, s-au dezvoltat două forme diferite de ore de fraţi. La o oră de fraţi sunt invitaţi toţi fraţii; premisa este că este bărbat şi credincios şi probabil mai în vârstă de 20 de ani. Sunt acestea criterii ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru o slujbă de bătrân? 1 Timotei 3 şi Tit 1 vorbesc în privinţa aceasta o cu totul altă limbă. Poate cu adevărat fiecare frate – indiferent dacă el este spiritual sau nu, dacă a fost încercat sau nu, dacă a dovedit sau nu capacitatea lui de conducere în propria familie sau în propria viaţă – spune un cuvânt referitor la tema slujbei de privighetor? Deseori acest principiu conduce la o dictatură a copiilor mici, aşa cum a numit cândva un frate aceasta. Scriptura spune categoric: „Iar pe cel slab în credinţă primiţi-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice" (Romani 14.1).

Desigur este cu totul altceva, dacă într-un cerc de fraţi responsabili sunt lăsaţi să asculte şi aceia care cu plăcere vor să lucreze pentru comunitate şi năzuiesc să preia responsabilitate, cu toate că probabil ei nu au fost încercaţi încă, nu sunt încă căsătoriţi şi nu au copii. Poate fi foarte util, dacă fraţi tineri spirituali iau parte la astfel de discuţii. Căci este important ca noi să îndrumăm pe tineri, cum ei pot prelua responsabilitatea. Desigur aceasta poate funcţiona numai dacă aceşti fraţi tineri nu consideră că ei pot să judece. Însă tocmai în aceasta constă problema.

Cealaltă formă a orei fraţilor este un cerc special de fraţi, în care sunt luaţi numai cei chemaţi de aceşti fraţi. Aceasta poate pune zăvor pericolului, că fraţi nespirituali nu se amestecă cu sentinţa lor

nespirituală în probleme de conducere şi în felul acesta să conducă comunitatea pe un drum fals. În felul acesta se poate exclude ca fraţi neîncercaţi să contribuie la judecarea lucrurilor.

Şi cu toate acestea şi pentru aceste două forme de oră a fraţilor este un pericol mare. Dacă acolo se află unele personalităţi puternice, este posibil ca acestea să domine această oră a fraţilor şi permit participarea numai a acelora care sprijină părerea lor. În felul acesta se dezvoltă repede un fel de oligarhie, domnia unei grupe mici, cu ale căror glasuri critice pot duce repede la tăcere cursul acestei ore de fraţi şi prin aceasta cursul comunităţii. Deci şi această formă de oră a fraţilor poate, la fel ca şi celelalte, conduce la un curs total fals al comunităţii.

Ce alternative mai sunt?

Sunt desigur ore ale fraţilor, care funcţionează bine şi sunt spre binecuvântarea comunităţii şi la care nu se întâlnesc persoanele amintite. Atunci desigur nu este nici un motiv absolut necesar să te abaţi de la practica de până acum. Dar orele fraţilor mai au şi o altă problemă de principiu: sunt ore în care se tratează simultan domeniile de activitate ale *slujitorilor* şi domeniile de activitate ale *bătrânilor/supraveghetorilor*. Aceasta ar putea contribui să se creeze un amestec al competenţelor. Este vorba de sarcini total diferite, şi nimeni nu ar trebui să se amestece în sarcini care nu aparţin domeniului lui. În afară de aceasta, deseori în aceste ore se petrece mult timp cu problemele organizatorice, care de exemplu au a face cu casa de bani sau cu problemele de local. Dacă petreci ore în şir pentru a stabili dacă încăperea trebuie văruită mai bine în albastru decât în verde sau dacă misiunea în Africa trebuie sprijinită cu 100 sau 200 de euro, atunci după aceea de cele mai multe ori rămâne puţin timp pentru preocuparea cu întrebările referitoare la supravegherea în comunitate. Pentru astfel de fraţi, care sunt chemaţi la slujba de supraveghetor, este desigur valabil în formă adaptată ceea ce se spune în Faptele apostolilor 6.2: „Nu este drept, ca noi să neglijăm" supravegherea comunităţii, ca să discutăm despre problemele organizatorice.

Dar dacă pentru aceia, care practică slujba de supraveghetor, s-ar

introduce o oră oficială, desigur s-ar ajunge mai repede ca neoficial să ai bătrâni „oficiali”. Însă întrebarea este: trebuie neapărat instituţionalizată discuţia fraţilor care exercită slujba de bătrâni? Dacă aceia care vor să poarte responsabilitatea în biserică/adunare văd lucruri care trebuie puse în ordine, atunci şi alţii, care au aceeaşi necesitate, le vor vedea. Ei pot discuta cu aceştia în mod total neoficial şi împreună cu ei vor dezbate problemele. În privinţa aceasta ar trebui să se urmărească ca toţi cei care au dorinţa să facă o slujbă de supraveghetor să fie incluşi în rezolvarea problemelor, pentru ca bisericii să nu i se prezinte concluzii diferite sau chiar contradictorii. Dacă în cele din urmă ei au ajuns la un rezultat, ei pot să-l prezinte unui cerc mai larg, să analizeze şi să evalueze obiecţiile şi apoi cu o justificare clară pe baza Bibliei s-o prezinte bisericii/adunării. Cine vrea să se supună Cuvântului lui Dumnezeu nu se va sustrage de la o îndrumare clară fundamentată biblic.

Realmente acest procedeu devine foarte greu, când este vorba de comunităţi foarte mari. În acest caz trebuie să se pună întrebarea dacă tendinţa spre astfel de comunităţi mari corespunde cu adevărat sensului Sfintei Scripturi. Desigur nu este întâmplător, că Domnul Isus la hrănirea celor cinci mii i-a împărţit în grupe de câte cincizeci şi că la începutul creştinismului deseori era vorba de adunări în case. Şi ceea ce spune Domnul în Matei 18.20 sprijină gândul că o adunare clasică nu trebuie să fie mare. („Căci acolo unde doi sau trei sunt adunaţi pentru Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.”)

Problema bătrânilor – o problemă a părtăşiei?

Pentru unele comunităţi alte păreri referitoare la slujba bătrânilor şi funcţia de bătrân sunt o problemă de părtăşie la Masa Domnului. Însă aceasta nu are nici o bază în Scriptură. Cine face o altă înţelegere despre o astfel de temă din Scriptură – sub premisa că se doreşte să te supui Scripturii în toate problemele – motiv pentru a refuza cuiva expresia părtăşiei trupului lui Hristos la Masa Domnului, acela se face vinovat de sectarism.

Cuvânt de încheiere

Rezumând vrem să accentuăm încă o dată: Dumnezeu a pus în creaţie structuri de autoritate, fără de care o trăire împreună nu ar fi de imaginat, şi Dumnezeu dă şi într-o lume decăzută încă autoritate, căreia trebuie să te subordonezi şi pe care Dumnezeu a dat-o spre binecuvântare. Şi în adunare/biserică sunt aceste autorităţi în forma bătrânilor, chiar dacă ea nu mai are autoritate oficială, ci numai morală. Prin „autoritate morală" vrem să spunem o autoritate pe care cineva „a dobândit-o" – de exemplu el a luat decizii bune, care evident au fost călăuzite de Duhul; învăţăturile date de el sunt justificate biblic şi viaţa lui este potrivit Cuvântului lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este marele Locţiitor al lui Hristos pe pământ, El este suficient pentru toate întrebările referitoare la strângerea laolaltă, şi vom face bine să fim mulţumiţi cu călăuzirea Lui. El este marele conducător al Adunării/Bisericii şi în El trebuie să ne încredem fără rezerve. El pune bătrâni şi împarte daruri şi El Însuşi dă puterea pentru transpunerea în practică. Teama şi îngrijorarea pe de o parte doresc mai mult, şi îngâmfarea şi mândria pe de altă parte îşi fac lucrarea.

Nu există pericolul deosebit în zilele noastre, ca noi să punem „oficial" sau neoficial bătrâni, care nicidecum nu îndeplinesc criteriile Scripturii? S-ar putea spune că cerinţele, pe care apostolul le prezintă în 1 Timotei 3 şi Tit 1, oricum nimeni nu le poate îndeplini. Dar să ne gândim bine: nu este vorba de bătrâni perfecţi, ci de însuşirile de bază, şi aceste însuşiri se pot găsi şi astăzi la unul şi la altul din adunare/biserică. Chiar şi atunci când aceste însuşiri nu pot fi găsite într-o singură persoană, deoarece strângerea laolaltă este foarte mică şi foarte slabă, totuşi se va găsi cineva care va face anumite slujiri, care sunt făcute de bătrâni, conştient fiind de slăbiciunea lui, şi va năzui să corespundă pe cât se poate de mult cerinţelor Scripturii. Nu este biblic să se spună: unde nu sunt bătrâni puşi oficial sau neoficial, acolo nu este o biserică/adunare. – Domnul Isus a purtat de grijă şi pentru timpurile grele, spunând deja ucenicilor Săi: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor" (Matei 18.20). Ne este suficientă prezenţa Lui?

Adnotare

[1] Prin aceasta nu spunem că posibilităţile de perfecţionare mai înaltă ar fi greşite. Ne interesează numai o constatare lucidă a faptului pe care l-a favorizat criza de autoritate actuală, şi nu de evaluarea dacă ceva este bun sau rău. Considerăm posibilităţile de perfecţionare comune pentru bărbat şi pentru femeie ca fiind o dezvoltare pozitivă, însă pe de altă parte vedem pericolul ca la folosirea acestor posibilităţi să se desconsidere ordinea în creaţie stabilită de Dumnezeu.

[2] Dorim să accentuăm că aici este vorba numai de o subordonare referitoare la orele de adunare. Nu este vorba că noi considerăm înţelepte sau neînţelepte solicitarea de a face aceste lucruri. Este vorba de principiul biblic general al subordonării faţă de autoritatea instaurată de Dumnezeu. În afară de aceasta este vorba de o virtute creştină ca în lucrurile secundare să nu insişti asupra drepturilor proprii, ci să mergi pe calea de jos. Desigur în privinţa aceasta poţi căuta o discuţie cu bătrânii, dar dacă într-o Adunare/Biserică nu sunt probleme mai mari decât aceasta ar trebui în cazuri de dubiu să te supui respectiv să mergi pe calea de jos. Aici nu este vorba de ascultare oarbă, ci de ascultare conştientă faţă de autoritatea dată de Dumnezeu şi de trăirea unei virtuţi creştine.

Tradus de la: Offizielle Älteste in der Gemeinde

Traducere: Ion Simionescu